

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **R.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. J., advokátom so sídlom v H., proti odporcom **1/ M.**, bývajúcemu v R., **2/ M.**, bývajúcej v R., obom zastúpeným JUDr. A., advokátkou so sídlom v R., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn.9 C 91/2005, na dovolanie odporcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. marca 2009 sp. zn. 15 Co 41/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľke do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania v sume 70,6 € do rúk JUDr. J., advokáta so sídlom v H..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rimavská Sobota rozsudkom z 2. decembra 2008 č.k. 9 C 91/2005-146 určil, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti v Rimavskej Sobote, ktorá sa nachádza v katastrálnom území T. a geometrickým plánom č. X. vyhotoveným geodetom R. 14. januára 2005 a úradne overeným 26. januára 2005 bola zameraná ako parcela č. X. – zastavané plochy (dvor) vo výmere X. m² (ďalej len „nehnuteľnosť“). Odporcom uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa v konaní domáhala určenia vlastníctva nehnuteľnosti právnym titulom vydržania v zmysle § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka tvrdiac, že nehnuteľnosť výlučne a nerušene ako svoju užívali už jej rodičia od roku 1960, pričom ona v dobromyseľnej držbe pokračuje až doteraz. Nehnuteľnosť nadobudli jej právni predchodcovia kúpnu zmluvou v roku 1960 a spory ohľadom jej užívania začali vznikáť až po roku 1990, keď susediace nehnuteľnosti nadobudli do vlastníctva odporcovia. Podľa právneho názoru súdu prvého stupňa výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali, že by právni predchodcovia

navrhovateľky alebo navrhovateľka užívali viac, ako bolo nadobudnuté kúpou v roku 1960. Pri posudzovaní existencie vnútorného presvedčenia navrhovateľky (jej právnych predchodcov) vychádzal súd z okolností, za ktorých došlo ku kúpe nehnuteľnosti v roku 1960. Vzal na zreteľ, že predmet kúpy bol kupujúcim v prírode ukázaný a oni v domnienke, že ho aj takto kupujú, zmluvu uzavreli; predmetom kúpy bol aj predmet sporu. Keďže nehnuteľnosť, ktorá je spôsobilým predmetom vydržania, mali dobromyseľne v držbe už právni predchodcovia navrhovateľky a užívali ju nepretržite počas vydržacej doby (od 20. augusta 1960) ako svoju, vyhovel opodstatnene podanému návrhu navrhovateľky a určil, že je vlastníčkou nehnuteľnosti.

Na odvolanie odporcov Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 18. marca 2009 sp. zn. 15 Co 41/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcov zaviazal nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvého stupňa dostatočne vypořiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré mali vplyv na rozhodnutie. Rodičia navrhovateľky a následne i navrhovateľka boli dobromyseľní v užívaní nehnuteľnosti; právni predchodcovia navrhovateľky nadobudli nehnuteľnosť riadnou kúpou zmluvou a ako nadobúdatelia vychádzali nielen z kúpnej zmluvy, ale aj z vtedajších dostupných údajov o tom, čo kupujú. Predmet kúpy im bol v prírode ukázaný. Počas ich života neexistovali žiadne spory o hranicu medzi susediacimi nehnuteľnosťami; k sporom došlo až v čase, keď susediace nehnuteľnosti nadobudli odporcovia. Odporcovia v konaní nevyvrátili, že navrhovateľka bola dobromyseľná v držbe nehnuteľnosti. Súd prvého stupňa preto dospel k správne záveru, že navrhovateľka vydržala vlastníctvo nehnuteľnosti.

Rozsudok odvolacieho súdu napadli odporcovia 1/ a 2/ dovolaním, v ktorom namietli, že im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súd im v danej veci neumožnil položiť navrhovateľke otázky týkajúce sa korešpondencie medzi nimi, z ktorej bolo možné vyvodiť nedostatok dobromyseľnosti navrhovateľky o tom, že nehnuteľnosť užíva ako svoju. Rovnako im neumožnil položiť otázky svedkovi P. o fyzických útokoch na osobu odporcu 1/ a ich príčine; pritom súd nemal vedomosť, aké skutočnosti chcú otázkami objasniť. Odvolací súd nerozhodol správne, pokiaľ rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, lebo držba navrhovateľky v žiadnom prípade nemohla byť dobromyseľná. Súd nižších stupňov nevzali do úvahy geometrický plán č. X. zo 16. mája 1990, ktorý obstarali v čase kúpy ich nehnuteľností. Aj v tomto geometrickom pláne bolo

uvedené, že hranice pozemkov sú oddelené plotom; výpoveďami svedkov ale nebolo preukázané, že neexistoval plot medzi susediacimi nehnuteľnosťami. Tvrdenia odporcov boli preukázané (výpoveďou svedkov F., I., L., ako aj čestným vyhlásením J. a G.). Pokiaľ právny predchodca navrhovateľky uvádzal vo svojej výpovedi, že hranica, po ktorú kúpil pozemok k domu, mu bola ukázaná po orgovány, nebolo zrejmé, kde sa tieto orgovány v minulosti nachádzali. Žiadny z vykonaných dôkazov nemôže preukázať dobromyseľnosť držby navrhovateľky, ale ani jej právnych predchodcov. Z uvedených dôvodov žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil alebo zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu (prípadne zrušil spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa) na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu žiadala opravný prostriedok odporcov odmietnuť ako procesne neprípustný. V konaní im totiž postupom súdu, ktorý opísali v dovolaní, nebola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pre prípad, že by dovolací súd dospel k záveru o procesnej prípustnosti dovolania, žiadala dovolanie zamietnuť ako neopodstatnené, smerujúce proti vecne správne rozhodnutiu. Zároveň žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania vo výške vyčíslenej v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (vid' § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého

odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolaním odporcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

V danom prípade by dovolanie odporcov mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je samo tvrdenie účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Odporcovia v dovolaní namietajú, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Postup súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nemôže mať za dôsledok odňatie možnosti účastníka pred súdom konať.

Z obsahu dovolania odporcov možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť nevykonaním navrhovaných dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaného dokazovania, nevysvetlením jednotlivých dôvodov rozhodnutia a neumožnením klásť svedkom otázky.

Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že i keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za

následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

Dovolanie obsahuje formulácie, ktoré nasvedčujú tomu, že dovolatelia namietajú nesprávne hodnotenie dôkazov. K tomu dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. K námietke, že súdy vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, poznamenáva, že ku skutkovým záverom, na ktorých založili svoje hodnotiace závery, dospeli súdy nižších stupňov na základe vyhodnotenia dôkazov. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (a už vôbec nie skutočnosťou zakladajúcou prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) ale nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 27/1992 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov preto v žiadnom prípade nezakladá vadu v zmysle § 237 O.s.p. Treba dodať, že ani podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dovolanie tiež naznačuje, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. K tomu dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu

zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak (a to je potrebné zdôrazniť) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov vydaných v tejto veci dospel dovolací súd k záveru, že právo odporcov na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Navyše, nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá – nie je procesnou vadou so znakmi vyplývajúcimi z § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolatelia zastávajú názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Dovolací súd osobitne k tvrdeniu odporcov, že im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že nemohli položiť otázky navrhovateľke (ohľadom ich vzájomnej

korešpondencie, z ktorej bolo podľa ich presvedčenia možné vyvodit' nedostatok dobromyseľnosti navrhovateľky o tom, že nehnuteľnosť užíva ako svoju) a tiež svedkovi P. (o fyzických útokoch na osobu odporcu 1/ a príčine týchto útokov) uvádza, že pojednávanie vedie predseda senátu alebo samosudca, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene (§ 117 ods. 1 veta prvá O.s.p.). O úkonoch, pri ktorých súd koná s účastníkmi alebo vykonáva dokazovanie, spisuje sa zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávaná vec, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh dokazovania a uvedie sa obsah prednesov a výroky rozhodnutia; ak nahrádza zápisnica podanie, musí mať aj jeho náležitosti (§ 40 ods. 1 O.s.p.). Predseda senátu alebo samosudca opraví v zápisnici chyby v písaní a iné zrejme nesprávnosti. Predseda senátu rozhoduje aj o návrhoch na doplnenie zápisnice a o námietkach proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania účastníkov konania, ktorej súd nevyhovел, musí byť v zápisnici uvedená (§ 40 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade zo žiadnej zápisnice spísanej súdom prvého stupňa (č.l. 61 a 62, č.l. 78 až 85, č.l. 91, č.l. 97 až 107, č.l. 112 až 114, č.l. 121 až 134 spisu, č.l. 145 spisu) nevyplýva, že by sa odporcovia nimi tvrdeným spôsobom domáhali možnosti položiť otázky navrhovateľke (ohľadom obsahu ich vzájomnej korešpondencie) a svedkovi P. (o dôvodoch jeho fyzických útokov na odporcu 1/) a že by súd nevyhovел ich žiadosti o polozenie uvedených otázok. Pritom, ako vyplýva zo súdnych zápisníc, mali v konaní vytvorený široký priestor na prednášanie svojich návrhov a vyjadrení. Opakovane (viď č.l. 106, 113, 131 spisu) boli poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do skončenia dokazovania, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Navyše, v závere konania na súde prvého stupňa mali vytvorený priestor vyjadriť sa k prejednáwanej veci, priebehu a výsledkom dokazovania a konania aj v záverečných prednesoch (č.l. 132 a 133 spisu); ani v rámci záverečných prednesov ale nepoukázali na to, čo namietajú v dovolaní a z čoho vyvodzujú jeho procesnú prípustnosť. Okolnosť tejto povahy nenamietali ani v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že procesnú prípustnosť dovolania odporcov nemožno vyvodit' ani z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Vzhľadom na to tento opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa otázkou správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých je založený rozsudok odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcom 1/ a 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľka v dovolacom konaní podala návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania, ktorú vyčíslila vo vyjadrení k dovolaniu. Dovolací súd jej priznal náhradu, spočívajúcu v odmene advokáta JUDr. J. za 1 úkon právnej služby poskytnutej navrhovateľke vypracovaním jej písomného vyjadrenia k dovolaniu [§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Dovolací súd v súlade s ustálenou praxou nepriznal náhradu za prevzatie a prípravu zastúpenia veci JUDr. J., lebo navrhovateľku zastupoval už v konaní pred odvolacím súdom. Pri výpočte náhrady trov dovolacieho konania vzal dovolací súd na zreteľ § 11 ods. 1 vyhlášky a základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určil vo výške 53,49 €, čo s 19 % DPH (10,16 €) a režijným paušálom (6,95 €) predstavuje spolu 70,6 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júla 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková